

JOHN GRISHAM

Môže stáť násilník nad zákonom?

ČAS NA MILOŠŤ

IKAR

JOHN GRISHAM

ČAS NA MILOST'

John Grisham
A TIME FOR MERCY

Copyright © 2020 by Belfry Holdings, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2021 by Alena Redlingerová

Jacket design © 2021 by Emil Křížka

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7978-0

*Venované pamiatke Sonnyho Mehtu,
predsedu Knopf Doubleday Publishing Group,
šéfredaktora a vydavateľa.*

1
SMUTNÝ DOM STÁL ASI DESAŤ KILOMETROV JUŽNE OD CLANTONU pri starej okresnej ceste, čo nevedla nikam. Okoloidúci šoféri ho nemohli vidieť, viedla k nemu kľukatá príjazdová cesta samý hrbol' a každé prichádzajúce auto zasvietilo do predných okien, akoby varovalo tých, ktorí čakali vnútri. Osamotenosť príchodu dotvárala atmosféru blížiaccej sa hrôzy.

Bola nedeľa nadránom, keď sa konečne objavili svetlá. Prenikli do domu, vrhli desivé mĺkve tiene na steny, a keď auto prešlo po poslednom hrbole, stratili sa. Tí vnútri mali už dávno spať, lenže za takých nocí bol spánok nemožný. Josie sa na pohovke v obývačke zhlboka nadýchla, rýchlo sa pomodlila a podišla k oknu. Kľučkuje ako zvyčajne, alebo ide rovno? Je manžel opitý ako vždy, alebo sa tentoraz krotí? Mala na sebe sexi nočnú košieľku, aby vzbudila jeho pozornosť, možno sa jej podarí odvrátiť násilie. Už si ju raz obliekla, vtedy sa mu páčila.

Auto zastavilo pred domom, Josie sa pozerala, ako vystupuje. Tackal sa a potkýnal, ledva zapletal nohami. Prešla do kuchyne, kde sa svietilo, a čakala. V kúte pri dverách stála opretá synova hliníková bejzbalová palica. Nachystala ju tam pred hodinou pre prípad, že by zaútočil na jej deti. Modlila sa, aby mala odvahu použiť ju, no stále o tom pochybovala.

Oprel sa do kuchynských dverí a lomcoval kľučkou, ako

keby boli zamknuté. Nakoniec ich rozkopol, až tresli do chladničky.

Stuart bol odporný, násilnícky ožran. Svetlá írka pleť mu očervenela, líca zbrunátneli a v očiach horel oheň, ktorý Josie dôverne poznala. Mal iba tridsaťtri rokov, no vlasy mu ošediveli a zredli, nešikovne si ich začesával a po prehýrenej noci mu dlhé masťné pramienky viseli okolo uší. Na tvári nemal žiadne rezné rany ani modriny, možno dobré znamenie, možno nie. Rád sa v krčme pobil, vtedy si zvyčajne lízal rany a šiel rovno do postele. No ak sa nepobil vonku, často si našiel dôvod po príchode domov.

„Čo tu ešte strašíš?“ vyštekol a snažil sa zatvoriť dvere.

Josie odpovedala, ako najpokojnejšie vedela: „Čakám na teba, miláčik. Si v poriadku?“

„Nepotrebujem, aby si na mňa čakala. Koľko je hodín, dve ráno?“

Milo sa usmiala, ako keby sa nedialo nič zvláštne. Pred týždňom sa rozhodla počkať naňho v posteli. Vtedy prišiel neskoro, pobral sa hore a ohrozoval jej deti.

„Okolo druhej,“ povedala potichu. „Poď si ľahnúť.“

„Čo to máš na sebe? Vyzeráš ako cundra. Mala si večer návštevu?“

V poslednom čase zvyčajné obvinenie. „Čo ti to napadlo? Len sa chystám do postele.“

„Si kurva.“

„No tak, Stu. Chce sa mi spať. Poďme si ľahnúť.“

„Kto je to?“ Zvalil sa na dvere.

„Neviem, o kom hovoríš. Nikoho nemám. Celú noc som tu sama s deckami.“

„Klameš, potvora.“

„Neklamem, Stu. Poďme do postele. Je neskoro.“

„Dnes večer som počul, že tu nedávno videli auto Johna Alberta.“

„Kto je John Albert?“

„Kto je John Albert, pýta sa malá cundra. Dobre vieš, kto to je.“ Odlepil sa od dverí a urobil pár neistých krokov, opierajúc sa o pult. Ukázal na ňu prstom. „Si obyčajná kurva, chodia sem za tebou starí frajeri. Varoval som ťa.“

„Ty si môj frajer, Stuart, hovorila som ti to najmenej tisíckrát. Prečo mi neveríš?“

„Lebo si klamárka, už som ťa raz pristihol. Spomeň si na tú kreditku, potvora.“

„No tak, Stu, bolo to pred rokom, už sme to prekonali.“

Vrhol sa k nej, ľavou rukou ju schmatol za zápästie a druhou sa zahnal. Dľaňou ju prudko udrel do sánky, až to zaplieskalo, zdvihol sa jej z toho žalúdok. Vykrikla od bolesti a šoku, aj keď si zaumienila, že nebude kričať, lebo v izbe na poschodí sú jej deti a všetko počujú.

„Prestaň, Stu!“ zvrieskla, chytila si ubolenú tvár a pokúšala sa nabrať dych. „Už žiadne bitky! Sľúbila som, že odídem, a prisahám, že to urobím!“

Zarehotal sa. „Vážne? A kam pôjdeš, štetka? Nazad do lesa? Zasa chceš bývať v aute?“ Surovo ju potiahol za zápästie, zvrchol chrbtom k sebe, mocným predlaktím jej zovrel krk a zavrčal: „Nemáš kam ísť, ty malá sviňa, dokonca ani do toho privesu, kde si sa narodila.“ Zaprskal jej ucho horúcimi slinami, zacítila smrad whisky a piva.

Mykla sa, pokúsila sa vyslobodiť, ale vykrúcal jej ruku, ako keby sa ju snažil zlomiť. Nepodarilo sa jej potlačiť výkrik a vzápätí poľutovala svoje deti. „Zlomiš mi ruku, Stu! Prestaň, prosím!“

Ruku trochu spustil, ale držal ju ako vo zveráku. Zasyčal jej do ucha: „Kam by si šla? Máš strechu nad hlavou, jedlo na stole, izby pre tých svojich faganov, a chceš hovoriť o odchode? Nie, myslím, že nie.“

Josie stuhla, potom sa pokúsila vyslobodiť, ale Stuart bol mocný chlap a v žilách mu koloval alkohol. „Zlomíš mi ruku, Stu! Pusť ma, prosím!“

Namiesto toho pritlačil a Josie skríkla. Kopla ho bosou nohou do holene, zvrtila sa a zasiahla ho do rebier ľavým lakťom. Zaskočila ho, aj keď mu neublížila, ale stihla sa vyslobodiť z jeho zovretia a prevrátila pri tom stoličku. Zase hluk, čo vystraší deti.

Vyrútil sa na ňu ako rozzúrený býk, schmatol ju za krk, pritisol k stene a zaryl jej nechty do kože. Josie nemohla kričať, prehĺtať ani dýchať, šialený svit v Stuartových očiach naznačoval, že je to ich posledný zápas. Nadišla chvíľa, keď ju konečne zabije. Pokúsila sa ho kopnúť, no netrafila, zložil ju pravým hákom. Zvalila sa na dlážku a zostala ležať s roztriahnutými nohami. Nočná košeľa sa roztvorila a odhalila prsia. Stuart nad ňou chvíľu stál a obdivoval dielo svojich rúk.

„Sviňa, sama si začala,“ zamrmlal, prešiel k chladničke a vybral z nej plechovku piva. Otvoril ju, napil sa, chrbtom ruky si utrel ústa a čakal, či sa preberie. Nehýbala sa, a tak pristúpil bližšie, aby sa presvedčil, že dýcha.

Ako skúsený pouličný bitkár poznal pravidlo číslo jeden: Stačí úder do brady a knokautuješ ich navždy.

V dome vládlo ticho, ale Stuart vedel, že hore v izbe sa skrývajú deti a čakajú.

Drew bol o dva roky starší než Kiera, ale puberta sa oneskorila ako všetky normálne zmeny v jeho živote. Mal šesťnásť, na svoj vek bol drobný a trápil sa pre to, najmä keď stál vedľa sestry, ktorá na rozdiel od neho rástla ako z vody. Vtedy ešte netušili, že majú každý iného otca a ich telesný vývoj nebude nikdy prebiehať súčasne.

Teraz ich bez ohľadu na dedičnosť spájalo pevné súrode- necké puto, keď s hrôzou počúvali, ako ich matka znáša ďalšiu bitku.

Násilie sa stupňovalo, podobné scény sa opakovali čo- raz častejšie. Prosili matku, aby odišla od Stuarta, a ona im to sľúbila, no všetci traja vedeli, že nemajú kam ísť. Josie ich presviedčala, že bude lepšie, Stu je dobrý človek, keď nepije, určite ho zmení svojou láskou.

Nebolo kam ísť. Naposledy bývali v starom prívесе v záhrade vzdialeného príbuzného, ktorý sa za nich han- bil. Uvedomovali si, že znášajú život so Stuartom len pre- to, lebo má ozajstný tehlový dom s plechovou strechou. Nehladovali, aj keď spomienky na staré časy stále boleli, a chodili do školy. Škola bola pre deti útočiskom, Stu sa k nej nikdy ani nepriblížil. Pravda, ani tam sa to neza- obišlo bez ťažkostí – Drew zaostával v učení za ostatnými, obidvaja mali málo kamarátov, nosili staré handry, stáli v rade na obedy zadarmo –, ale škola ich aspoň ochránila pred Stuom, boli tam v bezpečí.

Aj v triezvom stave – čo bolo, chvalabohu, dosť často – býval nepríjemný a prekážalo mu, že sa má starať o de- ti. Sám žiadne nemal, lebo nechcel; predchádzajúce dve manželstvá sa mu rýchlo rozpadli. Stu bol tyran, svoj dom považoval za svoj hrad. Deti preňho boli nevítanými hos- ťami, ak nie votrelcami, preto museli vykonávať všetky špinavé práce. Ustavične im dával úlohy, zväčša, aby za- maskoval vlastnú lenivosť. Pri najmenšom priestupku im škaredo nadával a vyhrážal sa. Jedlo a pivo kupoval iba pre seba a trval na tom, aby Josie živila malú rodinu zo svojho biedneho platu.

Práca, jedlo a zastrášovanie neboli nič v porovnaní s večným násilím.

Josie ledva dýchala a nehýbala sa. Stál nad ňou, zísal jej na obnažené prsia a ako vždy ľutoval, že nie sú väčšie. Dočerta, aj Kiera tam toho má viac. Usmial sa a rozhodol sa presvedčiť na vlastné oči. Prešiel cez tmavú obývačku a začal stúpať po schodoch, dupal, aby deckám nahnal strach. Na polceste zvolal vysokým, prepitým, takmer hravým hlasom: „Kiera, ó, Kiera!“

Dievča sa v tme roztriaslo od strachu a ešte pevnejšie stislo bratovi ruku. Stu pokračoval ťažkým krokom po drevených schodoch.

„Kiera, ó, Kiera!“

Najprv otvoril Drewove dvere a hneď ich zabuchol. Potom stisol kľučku na Kieriných, boli zamknuté. „Ha, ha, Kiera! Viem, že si tam. Otvor!“ Vrazil plec om do dverí.

Sedeli vedľa seba na jej úzkej posteli a hľadeli na dvere, podopreté hrdzavou kovovou násadou. Drew ju našiel v stodole, jeden koniec sa opieral o dvere a druhý o kovový rám postele. Keď Stu zalomcoval kľučkou, Drew a Kiera sa zapreli do tyče, presne ako si to nacvičili. Boli si istí, že dvere nepovolí. Pripravili sa aj na útok pre prípad, že by ich Stu vyrazil. Kiera mala schmatnúť starú tenisovú raketu a Drew by vytiahol z vrecka paprikový sprej. Josie im ho kúpila na sebaobranu. Ak ich Stu zase zbije, aspoň sa nevzdajú bez boja.

Mohol vykpnúť dvere. Pred mesiacom to urobil a potom vystrájal ako zmyslov zbavený, keď musel vysoliť sto dolárov za nové. Najprv trval na tom, aby ich zaplatila Josie, neskôr pýtal peniaze od detí, no nakoniec prestal hundrať.

Kiera, zmeravená od strachu, ticho plakala, no v duchu si hovorila, že je to nezvyčajné. Zatiaľ vždy, keď sa ňou prišiel do izby, nebol doma nikto iný. Žiadni svedkovia a zakaždým sa vyhráždal, že ju zabije, ak to niekomu povie. Mamu už umlčal. Chce ublížiť aj Drewovi?

„Ó, Kiera, ó, Kiera,“ vyspevoval hlúpo a znova sa pokúsil vyraziť dvere. Hlas mu zoslabol, ako keby sa vzdával.

Súrodenci pritláčali kovovú tyč na dvere a čakali, no Stu odrazu zmlkol. Potom počuli, ako schádza dolu schodmi. V dome zavládlo ticho.

Ich matka nevydala ani hláska, čo pre nich znamenalo koniec sveta. Leží dole mŕtva alebo v bezvedomí, inak by nešiel na poschodie, rozhodne nie bez boja, vraveli si. Mama by mu vyškriabala oči, keby im zase ublížil.

Sekundy a minúty sa vliekli. Kiera prestala plakať, obidvaja sedeli na posteli a striehli na čokoľvek – zvuk, hlas, buchnutie dverí. Nedočkali sa.

Nakoniec Drew zašepkal: „Musíme niečo robiť.“

Kiera od hrôzy stratila reč.

„Idem sa pozrieť na mamu,“ povedal Drew. „Zostaň tu a zamkni sa, dobre?“

„Nechod.“

„Musím. Mame sa niečo stalo, inak by už prišla hore. Určite je zranená. Len zamkni dvere.“

Zložil kovovú tyč a potichu otvoril dvere. Pozrel dolu, ale videl iba tmú a slabé svetlo z verandy. Kiera za ním zamkla. Urobil prvý váhavý krok, v ruke zvieral paprikový sprej, kiežby mohol tomu sviniarovi nastriekať do tváre obľáčik jedu, popáliť mu oči, možno ho oslepiť navždy. Našľapoval opatrne a nehlučne. V obývačke prudko zastal a započúval sa. Zo Stuovej spálne na konci krátkej chodby k nemu doľahol akýsi zvuk. Drew ešte chvíľku počkal v nádeji, že Stu uložil Josie do postele po tom, čo ju vyfacikal. V kuchyni sa svietilo. Strčil hlavu do dverí a uvidel mamine nehybné bosé chodidlá, potom nohy. Padol na kolená, preplazil sa popod stôl až k nej, chytil ju za ruku

a potriasol. Stále bol ticho, aby nezobudil Stua. Všimol si mamine obnažené prsia, ale bol priveľmi vystrašený, aby sa hanbil. Znova jej potriasol rukou a zašepkal: „Mami, mami, preber sa!“ Nič. Lavú stranu tváre mala červenú a opuchnutú, bol si istý, že nedýcha. Utriel si oči a odplazil sa do chodby. Dvere Stuoovej izby boli otvorené, svietila tam stolná lampa, z postele viseli čižmy. Stuoove obľúbené špicaté čižmy z hadej kože. Drew sa postavil a rýchlo vošiel do spálne. Na posteli ležal rozvalený Stuart Kofer, ruky vystreté za hlavou, ešte vždy oblečený a nevedel o sebe. Drew naňho zagánil s neskrývanou nenávisťou, ten chlap dokonca chrápal.

Nato vybehol na poschodie, a keď mu Kiera odomkla, zvolal: „Je mŕtva, Kiera, mama je mŕtva! Zabil ju! Leží v kuchyni na dlážke a je mŕtva!“

Kiera sa strhla, zvrieskla a vrhla sa bratovi okolo krku. Potom so slzami v očiach zišli do kuchyne. Kiera držala matkinu hlavu v dlaniach, vzlykala a šepkala: „Zobud' sa, mama. Prosím, zobud' sa.“

Drew opatrne chytil matku za ľavé zápästie a snažil sa jej nahmatať pulz, hoci netušil, či to robí správne. Nič necítil.

„Musíme zavolať políciu.“

„Kde je?“ spýtala sa Kiera a rozhliadla sa po kuchyni.

„V posteli. Tuším odpadol.“

„Držím mamu, choď volať.“

Drew prešiel do obývačky, rozsvietil, zdvihol slúchadlo a vytočil 911. Po viacerých zazvoneniach sa konečne ozval dispečer: „Deväťstojedenásť. Čo sa stalo?“

„Stuart Kofer zabil moju mamu. Je mŕtva.“

„Kto volá?“

„Drew Gamble. Moja matka sa volá Josie. Je mŕtva.“

„A kde bývaš, synak?“

„V dome Stuarta Kofera na Bart Road číslo tisícštyristoštrnásť. Prosím, pošlite sem niekoho.“

„Pošlem, samozrejme. Už sú na ceste. Vravíš, že je mŕtva. Ako si na to prišiel?“

„Nedýcha. Stuart ju zmlátil ako vždy.“

„Je Stuart Kofer doma?“

„Áno, je to jeho dom, my tu len bývame. Zase prišiel opitý a zmlátil mamu. Zabil ju. Všetko sme počuli.“

„Kde je?“

„V posteli. Nevie o sebe. Ponáhľajte sa, prosím.“

„Zostaň na linke, dobre?“

„Nie. Idem sa pozrieť na mamu.“

Zložil a schmatol z pohovky prešivanú deku. Kiera mala maminu hlavu položenú v lone, nežne ju hladkala po vlasoch, plakala a stále dookola opakovala: „Zobuď sa, prosím. Neopúšťaj nás, mami.“ Drew zakryl matku dekou a sadol si k jej nohám. Zatvoril oči, stisol si koreň nosa a pokúsil sa modliť. Ticho v dome prerušovali iba Kierine úpenlivé prosby. Prešlo niekoľko minút, Drew sa vzchopil a usúdil, že je čas konať. Stuart spí, ale môže sa zobudiť, a ak ich pristihne, rozzúri sa a oboch zbije.

Urobil to už viackrát – opil sa, zúrilo, vyhrážal sa, mlátil ich hlava-nehlava, odpadol, a keď sa prebral, bol pripravený na ďalšie kolo.

Vtom Stu zachrápal a vydal nejaký zvuk, Drew dostal strach, že sa zobudí. „Buď ticho, Kiera,“ povedal, ale sestra ho nepočula. Ako v tranze hladkala mamu a po líkach jej tiekli slzy.

Drew pomaly vyšiel z kuchyne. Na chodbe sa prikrčil a na prstoch zamieril do spálne. Stuart sa ani nepohol, čižmy mu stále viseli cez okraj postele. Ležal rozťahnutý na prikrývkach, ústa otvorené dokorán. Drew naňho uprel pohľad plný nenávisti, ktorá ho takmer oslepila. Ten surovec

im zabil mamu, po viacerých pokusoch sa mu to konečne podarilo, a teraz sú na rade oni. Na Stuarda si nikto netrúfne, lebo má styky a pozná veľa dôležitých ľudí, často sa tým chválil. Považuje ich za bielu zberbu, chudákov z privesu, ale on má moc, lebo vlastní pôdu a nosí odznak.

Drew cúvol a pozrel na koniec chodby, matka stále ležala na dlážke, sestra jej držala hlavu, monotónne nariekala a nevnímala nič naokolo. A tak prešiel k nočnému stolíku na Stuartovej strane postele, kde držal pištoľ, hrubý čierny opasok, puzdro na zbraň a odznak v tvare hviezdy. Drew vytiahol pištoľ z puzdra a uvedomil si, aká je ťažká. Glock kalibru 9 mm používali všetci policajti. Nepatrila do ruky civilistu, bolo to proti predpisom. Stu kašľal na predpisy a raz, keď bol triezvy a výnimočne dobre naladený, zaviedol Drewa na pasienok za domom a ukázal mu, ako sa zaobchádza so služobnou pištoľou. Stu na rozdiel od Drewa vyrastal so zbraňami a posmieval sa chlapcovi za jeho nevedomosť. Chválil sa, že zastrelil svojho prvého srnca, keď mal iba osem rokov.

Drew vtedy vystrelil trikrát, netrafil terč, zľakol sa spätného nárazu a hluku zbrane. Stu sa vtedy rehotal, potom vystrelil šesťkrát za sebou a zakaždým do čierneho.

Chlapec držal pištoľ v ruke a obzeral si ju. Vedel, že je nabitá, Stuartove zbrane boli vždy pripravené strieľať. V šatníku mal vitrínu plnú pušiek a brokovníc, všetky nabité.

Z diaľky počul Kierin nárek, pred ním ležal chrápajúci Stu. Čoskoro sem vrazia policajti a neurobia dokopy nič, ako toľko ráz predtým. Nič. Neochránia súrodencov ani teraz, keď ich matka leží mŕtva v kuchyni. Zabil ju Stuart Kofler, ale bude klamať a policajti mu uveria. Bez matky čakala Drewa a jeho sestru oveľa temnejšia budúcnosť.

Vyšiel zo spálne s Glockom v ruke a pomaly kráčal do kuchyne, kde sa nič nezmenilo. Spýtal sa sestry, či matka dýcha,

ale neodpovedala, len ďalej nariekala. Prešiel do obývačky a pozrel z okna do tmy. Ak aj mal otca, nepoznal ho, a tak sa znova pýtal sám seba, kde je hlava rodiny? Kde je múdry muž, radca a ochranca? Ani on, ani Kiera nepoznali istotu úplnej rodiny. V pestúnskej starostlivosti mali veľa otcov, spoznali aj advokátov, ktorí sa im snažili pomôcť, ale nikdy nezažili vrúcne objatie muža, ktorému mohli dôverovať.

Zodpovednosť je teda na ňom. Stratili matku, nezostáva mu nič iné, ako vzchopiť sa a stať sa mužom. Iba on môže zachrániť seba a sestru pred nekonečným utrpením.

Vtom ho prekvapil zvuk. Zo spálne k nemu doľahlo chrápanie alebo vzdychanie, posteľ zavrzgala, ako keby sa Stu zobúdzaľ.

Nie, viac už neznesú. Nadišiel čas, toto je ich jediná šanca na prežitie, a Drew vedel, že musí konať. Vrátil sa do spálne a zahľadel sa na Stua – stále ležal na chrbte a spal ako zarezaný, len jedna čižma sa nevedno ako ocitla na dlážke. Zaslúži si smrť. Drew pomaly zatvoril dvere, ako keby chcel Kieru ochrániť pred spoluúčasťou. Pôjde to ľahko? Chytil pištoľ oboma rukami, zadržal dych a spustil zbraň, až kým sa koniec hlavne neocitol pár centimetrov od Stuovej ľavej sluchy.

Zatvoril oči a stlačil spúšť.

KIERA ANI NEZDVIHLA HLAVU. HLADKALA MAMU PO VLA-SOCH a spýtala sa: „Čo si urobil?“

„Zastrelil som ho,“ odpovedal Drew, akoby nič. Bez strachu, bez ľútosti. „Zastrelil.“

Kiera mlčky prikývla. Drew prešiel do obývačky a znova vyzrel z okna. Kde sú červené a modré svetlá? Kde sú

2

záchranári? Ohlásil, že mu surovec zabil matku, a dosiaľ sa nikto neukázal. Rozsvietil lampu a pozrel na hodiny. 2.47. Navždy si zapamätá chvíľu, keď zastrelil Stuarta Kofera. Chlapcovi sa triasli ruky, stratil v nich cit, zvonilo mu v ušiach, ale o 2.47 ani trochu nefutoval, že zastrelil muža, ktorý im zabil matku. Vošiel do spálne a zažal stropné svetlo. Zbraň ležala vedľa Stuartovej hlavy, na ľavej sluche mal malú škaredú dieru. Otvorené oči upieral do stropu. Na prikrývke sa šírila jasnočervená krv.

Drew sa vrátil do kuchyne, no tam sa nič nezmenilo. Zašiel do obývačky, rozsvietil ďalšiu lampu, otvoril predné dvere a sadol si do Stuaovho kresla. Stua by porazilo, keby niekoho pristihol na svojom tróne. Páchol ako on – cigaretovým dymom, potom, starou kožou, whisky a pivom. Po chvíli Drew usúdil, že kreslo neznáša, prisunul si k oknu stoličku a čakal na svetlá.

Prvé boli modré, blikali a krútili sa, a keď vyšli na posledný hrboľ príjazdovej cesty, Drew dostal strach, zle sa mu dýchalo. Idú si poňho. Odvezú ho v putách na zadnom sedadle hliadkového auta, tomu nezabránia.

Nasledovala sanitka s červenými svetlami a za ňou ďalšie policajné auto. Len čo vysvitlo, že v dome sú dve telá, prifrčala druhá sanitka.

Josie mala hmatateľný pulz, rýchlo ju položili na nosidlá a dopravili do nemocnice. Drewa s Kierou držali v obývačke a povedali im, aby sa odtiaľ ani nepohli. Kam by išli? Vo všetkých izbách sa svietilo, policajti boli všade.

Objavil sa aj šerif Ozzie Walls, zástupca Moss Junior Tatum ho privítal pred domom. „Zdá sa, že Kofér prišiel neskoro domov, pohádali sa, on ju vyfackal a padol do postele. Chlapec vzal jeho zbraň a strelil mu do hlavy. Smrť nastala okamžite.“

„Hovoril si s chlapcom?“